

видко було тільки поодинокі огняні язики. Горіла церква, як високий костир, розложений поміж старими липами, що стояли вінком попри паркан. А горі понад церквою пересувалися скоро сиві хмари, немов ішли на вздогін за блискавицями, котрі щораз далі за селом роздирали пільму хмар і лунали громами, аж ціле село тряслося. Ще раз блиснуло геть-геть над заліськими полями, коло Новосілок, ще раз залунали громи, але вже в темній далечині. Туча втихала, а на Заліссі падав ще тільки рясний дощ, від котрого огонь в церкві не погасав, а немов змагався щораз більше і яснів щораз виразнійше поміж липами.

На дзвінниці відозвався дзвін на тревогу...

О. Левіцький вихопився з дому і задиханий побіг до церкви через сад, в котрім лежало кілька дерев вирваних з коренем і повалених. Застав при огні учителя Горошинського і не більш десяти людей, котрі щойно також надбігли і, сховавшись під дзвінницю, бездільно дивилися на палаючу церкву.

— Чому-ж ви не ратуєте? — скрикнув в розпуці о. Левіцький, надбігши до людей.

— Не можна, єгомость, сего огню гасити, бо то від грому! — сказав остерігаючо один старий селянин.